

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี

สารนิพนธ์
ของ
บัญชา อยู่ยง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี

สารนิพนธ์
ของ
บัญชา อยู่ยง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี

บทคัดย่อ
ของ
บัญชา อยู่ยง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551

บัญชา อยู่ยง. (2551). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี.
สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศิริินนา บุญยสงวน.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวม
ข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษ แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองด้านการพูด
ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ t -test
แบบ Dependent samples

ผลการศึกษา พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.1

THE USE OF TASK-BASED LEARNING TO DEVELOP ENGLISH SPEAKING ABILITY OF
MATTAYOMSUKSA 2 STUDENTS AT BAN MARKKAENG SCHOOL
IN UDON THANI PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
BANCHA YOORYONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
May 2008

Bancha Yooyong. (2008). *The Use of Task-based Learning to Develop English Speaking Ability of Mattayomsuksa 2 Students at Banmarkkaeng School in Udon Thani Province*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Assist. Prof. Sirinna Boonyasanguan.

The purpose of this study was to develop English speaking ability of Mattayomsuksa 2 students at Banmarkkaeng School in Udon Thani Province through task-based learning. The informants were 20 Mattayomsuksa 2 students gained via random sampling. The instruments used for collecting data were three lesson plans, a pre-post speaking test, a teacher's observation form and a students' self-assessment form. The data were statistically analyzed by mean, standard deviation, and *t*-test for dependent samples.

The results of this study indicated that the English speaking ability of Mattayomsuksa 2 students through task-based learning after the experiment was significantly higher at the .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี
ของ บัญชา อยู่ยง ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศิริินนา บุญยสงวน)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศิริินนา บุญยสงวน)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2551

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิริริณา บุญยสงวน ที่ให้ความอนุเคราะห์รับเป็นที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ให้คำปรึกษา แนะนำการดำเนินการในครั้งนี้ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทุกขั้นตอน รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล ดร.วัลลภา ไทยจินดา และ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ ที่กรุณารับเป็นกรรมการ สอบสารนิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษา แนะนำเพิ่มเติม ทำให้สารนิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ และแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดร.สมเกียรติ พรพิสุทธิมาศ ที่กรุณาให้ คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล และรองศาสตราจารย์ ดร.ทิพา อัครพงศ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ความเอาใจใส่ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ความรู้และคำแนะนำ ที่ดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการพงศาสตร์ กิจนุกร ท่านหัวหน้าสายชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 อาจารย์ประครอง ระติเดช อาจารย์ทัศนีย์ พันธิโยธาชาติ คณะครู-อาจารย์ และนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี ที่กรุณาอำนวยความสะดวกให้ความ อนุเคราะห์ และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อสมใจ คุณแม่ศิริมา อยู่ยง ญาติพี่น้องทุกคน ตลอดจนผู้มี พระคุณทุกท่านที่ให้อำลังใจ และเป็นที่ปรึกษาในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยดีตลอดมา

ท้ายนี้ขอขอบคุณพี่ ๆ และน้อง ๆ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ทุกคน ที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ อำนังใจ อันเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในครั้งนี้

บัญชา อยู่ยง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญวิจัยของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่จะศึกษา	3
ระยะเวลาในการทดลอง	3
ขอบเขตของเนื้อหา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ทักษะการพูด	6
ความหมายของการพูด	6
องค์ประกอบของการพูด	6
กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด	7
การวัดและประเมินผลทักษะการพูด	8
เกณฑ์ในการระดับความสามารถในการพูด	11
การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ	15
ความหมายของงานปฏิบัติ	15
องค์ประกอบของงานปฏิบัติ	16
ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี	17
รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ดี	18
กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ	19
ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
งานวิจัยในประเทศ	21
งานวิจัยต่างประเทศ	23

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	26
ประชากร	26
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล	32
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	39
ความมุ่งหมายของการวิจัย	39
สมมติฐานของการวิจัย	39
วิธีการดำเนินการวิจัย	39
การวิเคราะห์ข้อมูล	41
สรุปผลการวิจัย	41
อภิปรายผล	41
ข้อจำกัดในการวิจัย	44
ข้อเสนอแนะ	45
บรรณานุกรม	48
ภาคผนวก	53
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	72

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แผนการสอน	27
2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลอง	34
3 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน	36
4 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	37

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง 35

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญและจำเป็นมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร การพูดเป็นการสื่อความหมายที่สะดวกและใช้กันมากที่สุด โดยผู้ส่งสารและผู้รับสารต้องมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกันจนเกิดความเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย (อรุณี วิริยะจิตรา. 2532 : 155) ซึ่งในบรรดาทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ในภาษานั้นได้อย่างชัดเจน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ควรให้ความสำคัญต่อการสอนทักษะการพูดให้มากขึ้น (Ur. 1998 : 120) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือให้นักเรียนสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสภาพปัจจุบันทักษะการพูดกลับไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี แต่ยังคงไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้ (กรมวิชาการ. 2544 : 1) จึงนับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาและงบประมาณโดยได้ผลไม่คุ้มค่า ซึ่งอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดอย่างหนึ่งคือ นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ โดยอาจเป็นเพราะมีโอกาสนในการฝึกและปฏิบัติในสถานการณ์จริงน้อยมาก (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 53) ฉะนั้น หากมีการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการที่นักเรียนขาดทักษะที่ดีในการสื่อสาร ส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา ซึ่งเกิดจากปัจจัยหลักคือ นักเรียนไม่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (วิจิตรา การกลาง. 2546 : 37 - 43)

นอกจากนี้ ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่าในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสังคมและสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน ครูและนักเรียนควรมีบทบาทร่วมกันในการเรียนการสอน มีบรรยากาศการเรียนที่เป็นกันเอง และสนุกสนานควบคู่ไปกับวิชาการ ครูควรหาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีพฤติกรรมการใช้ภาษาในด้านการพูดให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะ และกระบวนการเพื่อสื่อความหมาย สามารถสื่อสารและนำไปใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ (พันธณีย์ วิหคโต. 2546 : 24 - 29) การให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และมีการปฏิบัติจริง เป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารและทักษะด้านการพูดของนักเรียน

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี นับตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2545 จนถึงปัจจุบัน พบว่า ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรกล่าวคือ โดยภาพรวมผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพปรับปรุง (โรงเรียนบ้านหมากแข้ง. 2548ข, 2549 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) และผลการประเมินคุณภาพการศึกษา (NT) ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 อยู่ในเกณฑ์ปรับปรุง ที่ร้อยละ 49.11 (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. 2549 : 1) ด้วยเช่นกัน ในส่วนของวิชาภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยรับผิดชอบ พบว่ายังไม่บรรลุวัตถุประสงค์เท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการพูดที่นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจ ขาดความรู้ทักษะในการลำดับความคิดในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์ และไม่สามารถพูดเป็นประโยคที่ถูกต้องได้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษา พบว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะในสถานการณ์จริงวิธีหนึ่ง คือการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงจากการปฏิบัติงาน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสาร (Meaning) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) จนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน (Willis. 1996 : 38 - 64; Ellis. 2003 : 244 - 262) คือ ขั้นตอนก่อนปฏิบัติงาน (Pre - task) ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During - task) และขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post - task)

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ไขปัญหา เกิดความสนุกสนาน และเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง (Littlewood. 1981 : 17 - 18; Brumfit. 1984 : 65) การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกทักษะการใช้ภาษา ด้วยการทำงานในลักษณะต่าง ๆ กัน ทำให้ความสามารถทางภาษาของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น (Doughty;& Pica. 1986 : 305 - 325; Fotos; & Ellis. 1991 : 605 - 627, Long;& Crookes. 1992 : 27 - 47)

จากปัญหาที่เกิดขึ้นและผลการศึกษาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ยังเป็นการตอบสนองหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ (Knowledge) ทักษะกระบวนการ (Process) และคุณธรรม จริยธรรม (Ethics) โดยการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง และได้ฝึกการปฏิบัติจริง ตลอดจน

สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ. 2546 : 3) ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบผลพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นแนวทางแก่ผู้สอน ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้สนใจเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 20 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่จะศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task - based Learning)

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาในครั้งนี้ ใช้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษซึ่งคัดเลือกจากหนังสือเรียน เอกสาร และแหล่งวิชาการต่าง ๆ ที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์ของการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จากการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยเน้นความหมายในการสื่อสาร มากกว่าความถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษา โดยปรับมาจากหลักการของ เอลลิส และวิลลิส (Ellis. 2003; Willis.1996) ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน

1.2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดไว้

1.3 ขั้นหลังการปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน และประเมินผลการปฏิบัติงานของตนเอง โดยได้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนได้ร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

1.3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบ และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว และใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับเรื่องที่พูด โดยวัดจากเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น

1.3.3 ขั้นติดตามผล (Follow - up) นักเรียนแสดงความคิดเห็นในห้องเรียนรวมทั้งเขียนบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ รวมถึงปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไขของการปฏิบัติงาน เพื่อการปฏิบัติงานในครั้งต่อไป

2. ความสามารถด้านการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด มีความคล่องแคล่วในการพูด ใช้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติทำให้นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ทักษะการพูด

- 1.1 ความหมายของการพูด
- 1.2 องค์ประกอบของการพูด
- 1.3 การสอนทักษะการพูด
- 1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด
- 1.5 เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการพูด

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

- 2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ
- 2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ
- 2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี
- 2.4 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ดี
- 2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
- 2.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศ
- 3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. ทักษะการพูด

1.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ส่วนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้พูดได้ยอมสามารถฟังผู้อื่นได้อย่างเข้าใจ และยังช่วยให้การอ่านการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน และเกิดจากการฝึกฝนระยะเวลาอันยาวนาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167) อาจกล่าวได้ว่า การพูดเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายของความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนข้อมูลของตนแก่ผู้ฟัง หรือต้องการสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยจุดประสงค์ของผู้พูด คือ ต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจและแปลความหมายของผู้พูดได้อย่างถูกต้อง (Celce-Murcia & Olstain. 2000 : 166)

ความสามารถในการพูดจึงมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้ กล่าวคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้การพูดเพื่อการสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรม ซึ่งมีใช้คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีใช้คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร (Paulston. 1978 : 56 - 57)

จากความหมายของการพูดดังกล่าว สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก การแลกเปลี่ยนข่าวสาร รวมถึงอากัปกิริยาที่ไม่ใช่การพูด ที่สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจ

1.2 องค์ประกอบการพูด

การพูดเป็นการติดต่อสื่อสาร ประกอบด้วยปัจจัยหลัก ดังต่อไปนี้ (Searle. 1978 : 89 - 95)

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมา โดยคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น เช่น การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก เกิดความเชื่อถือ หรือการพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ เป็นต้น

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น การทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

การพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ (รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. 2540 : 10 - 11; กุณชสิทธิ์ ไวทยะวาณิช. 2545 : 2)

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยใช้ภาษา เสียง อากัปกริยา สะสมความคิดที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวม เตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เป็นระบบสามารถถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สาร หรือ เนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัด และความรู้ในด้านนั้นจริง ๆ ควรมีการเตรียมการลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้องตามกฎหมาย เช่น มีบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป เป็นต้น

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นกระบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) หมายถึง สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงสื่อทัศนูปกรณ์อื่น ๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

1.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

โดยทั่วไปการสอนทักษะการพูดควรมีขั้นตอนตามลำดับ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ (Scott. 1981 : 70)

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ผู้สอนควรจะบอกให้นักเรียนทราบว่าเมื่อเรียนแล้วนักเรียนควรได้รับผลประโยชน์อะไรจากการเรียน

2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบริบท ผู้สอนจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจพร้อมกัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ ซึ่งเป็นสำนวนที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

สำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ผู้สอนอาจพิจารณากิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับ โดยทั่วไปแล้วกิจกรรมมีหลากหลายชนิด อาทิเช่น (Finocchiaro & Brumfit. 1983 : 141)

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเอง โดยครูอาจให้คำสำคัญ (Key Words) ต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. ครูจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กัน
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ในภาษาแม่แล้วรายงานเป็นภาษาเป้าหมาย
11. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
12. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

จากกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างหลากหลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการด้านการพูด

1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ในระหว่างเรียน และหลังการเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถและพัฒนาการของนักเรียน ทั้งนี้รูปแบบและวิธีการประเมินการพูดมีลักษณะคล้ายคลึงกันดังนี้ (Heaton.1990 : 61 - 66; Weir. 1993 : 46 - 61; Underhill. 2000 : 44 - 48)

1. การเล่าเรื่องหลังจากการได้อ่านแล้ว (Re-telling Stories) นักเรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในใจ แล้วจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบทักษะการฟัง-พูด ที่ดีมากที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มต้นด้วยการให้นักเรียนบอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ หรือไม่ชอบ เป็นต้น ผู้สัมภาษณ์อาจจะขอให้นักเรียนสะกดชื่อ หรือ อ่านตัวเลข เลขที่สอบ หมายเลขโทรศัพท์ รหัสไปรษณีย์ ฯลฯ ในการประเมินการพูดด้วยการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ จะต้องทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในระหว่างการสนทนา วิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

2.1 การถามคำถาม การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่คำถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับนักเรียนที่เข้าสัมภาษณ์ และมีส่วนร่วมในการสนทนากับนักเรียน แต่ไม่ควรพูดมากเกินไป

2.2 การให้คะแนน การให้คะแนนไม่ควรทำต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์ เนื่องจากจะเป็นการทำให้ผู้เข้าสัมภาษณ์หมดกำลังใจ การให้คะแนนควรทำหลังจากผู้เรียนที่ได้รับการสัมภาษณ์ออกจากห้องสอบไปแล้ว

2.3 การทดสอบเป็นคู่ การให้นักเรียนเข้าสัมภาษณ์ ครึ่งละ 2 คน จะเป็นการลดความเครียดของนักเรียนลงได้ ครูผู้สัมภาษณ์อาจขอให้นักเรียนหาความแตกต่างในภาพ 2 ภาพที่มีลักษณะคล้ายกัน หรืออาจจัดลำดับภาพใหม่ เพื่อเล่าเรื่องตามภาพนั้น ๆ หรือครูอาจขอให้นักเรียนเตรียมคำถามมาถามกันเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์คู่ คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟังการสนทนาของนักเรียนที่ระดับภาษาไม่ต่างกันมากเหมือนสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมิน และนักเรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การใช้ภาพ เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ใช้ทดสอบทักษะการพูด ภาพที่ควรใช้มีผลต่อการใช้รูปแบบทางภาษา มองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินผล มีวิธีการต่าง ๆ กัน ดังนี้

3.1 การบรรยายภาพ ให้นักเรียนบรรยายภาพเป็นกลุ่ม อธิบายถึงคน วัตถุ และสถานที่ต่าง ๆ ในภาพ ผู้ประเมินไม่ควรถามคำถามเกี่ยวกับภาพมากเกินไป แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนเป็นฝ่ายพูด

3.2 การเปรียบเทียบภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่คล้ายกันเป็นคู่ จากนั้นจะหาจุดต่างกัน ในภาพของตนโดยจะไม่มองภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง นักเรียนจะถามคำถามและตอบรับ หรือ ปฏิเสธคู่สนทนาตามที่ตนได้รับ

3.3 การจัดลำดับภาพ การจัดลำดับภาพเล่าเรื่องเพื่อใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน โดยผู้ประเมินควรแนะนำให้ นักเรียนใช้ภาษาในรูปอดีตมากกว่าการบรรยายสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น การจัดลำดับภาพจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการทำสิ่งใด ๆ เช่น การเปลี่ยนยางรถเนื่องจากยางรั่ว การจัดลำดับภาพนี้มักใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

3.4 การบอกคำพูดของคนในภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่ไม่มีคำพูด อาจเป็นภาพการ์ตูน หรือภาพเรื่องราว แล้วเดาว่าคนกำลังพูดอะไร ผู้ประเมินจะกระตุ้นให้นักเรียนพูดมากที่สุด เนื่องจากจุดประสงค์ของการให้นักเรียนเดาคำพูดของคนในภาพไม่ใช่การเดาให้ถูกต้อง แต่เป็นการแสดงความสามารถในการพูดของนักเรียน วิธีการนี้สามารถใช้ทดสอบนักเรียนเป็นคู่หรือรายบุคคลได้

3.5 การบอกเส้นทางตามแผนที่ ผู้เรียนจะได้รับแผนที่ แล้วให้นักเรียนอีกคนหนึ่งบอกเส้นทางไปตามแผนที่ หากสอบเป็นคู่ นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนบอกเส้นทาง อีกคนหนึ่งจะปฏิบัติตามทางบนแผนที่

4. การถ่ายโอนข้อมูลโดยการบรรยายภาพชุด นักเรียนจะได้รับภาพชุดเรียงลำดับเหตุการณ์ และมีเวลาศึกษาภาพชุดเหล่านั้น จากนั้นนักเรียนจะต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ในภาพโดยใช้ภาษาในรูปอดีตกาล

5. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอบปากเปล่าโดยการสัมภาษณ์ นักเรียนเป็นรายบุคคลนั้น เป็นการทดสอบที่ต้องใช้เวลานาน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถทำการทดสอบนักเรียนได้ในจำนวนมาก และเป็นการประหยัดเวลา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษ โดยการตอบคำถามซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง มีวิธีการปฏิบัติ ดังนี้

5.1 บันทึกคำถามต่าง ๆ ลงในแถบบันทึกเสียง และกำหนดสถานการณ์สั้น ๆ ให้นักเรียนได้ตอบแต่ละสถานการณ์ โดยนักเรียนบันทึกคำตอบลงในแถบบันทึกเสียงเช่นกัน

5.2 กำหนดบทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้ โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียงครู ผู้ดำเนินการสอบจะอธิบายสถานการณ์ที่กำหนดให้อย่างสั้น ๆ ก่อนเริ่มการสนทนา นักเรียนสามารถถาม และตอบตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

5.3 กำหนดบทสนทนาให้คล้ายแบบ 5.2 แต่การโต้ตอบของนักเรียน จะได้รับการชี้แนะโดยครูจะบันทึกเสียงเบา ๆ ในแถบบันทึกเสียง ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนรู้ว่าได้ตอบอย่างไร

5.4 กำหนดบทบาทให้แล้วนักเรียนอ่านบันทึกประจำวัน ส่วนหนึ่งที่คัดมาจากบันทึกดังกล่าวเป็นตารางการนัดหมายในหนึ่งสัปดาห์ นักเรียนจะสนทนาโต้ตอบกับเสียงจากแถบบันทึกเสียงโดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกที่ได้อ่าน

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมุติ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติง่าย ๆ เป็นการทดสอบที่เป็นประโยชน์ สามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาท และสถานการณ์ให้นักเรียนอย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า โดยจะแสดงตามบทบาท และสถานการณ์ที่ได้รับ นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 79) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดไว้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ ในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้นักเรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้นักเรียนได้คลายเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์การสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมุติที่กำหนดให้นักเรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน และอื่น ๆ

3. การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้ มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

จากการที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า ผู้ประเมินสามารถเลือกและปรับใช้วิธีวัดและประเมินผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการประเมินที่ตั้งไว้

1.5 เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการพูด

ระดับความสามารถของผู้พูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง มีหลายระดับ ซึ่งนักการศึกษาได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ อาทิ ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 320 - 321) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคย และเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง พอเพียงที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และอาชีพการงาน สามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ หรือเรื่องที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะได้อย่างคล่องแคล่ว พอประมาณ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้มากพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงแปร่งมาก แต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีปัญหาในการฟัง

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาเรื่องของผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องมาก และมีการใช้ศัพท์แม่นยำ ถูกต้อง สามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทบไม่มีการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถแปลหรือตีความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับ เข้าใจอย่างเต็มที่ในทุกด้านของการพูดรวมถึงวงศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาพูดพาดพิงถึงประเด็นทางวัฒนธรรมได้

ในขณะที่แครร์รอล (Carroll, 1982 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Extremely limited User) ผู้พูดจะพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาบางส่วน จึงไม่สามารถคุยได้ต่อเนื่อง ได้เรื่องได้ราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal User) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาเสียเปรียบ ไม่สามารถนำการสนทนา หรืออธิบายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และไม่ต่อเนื่อง แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงในการใช้ภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่คู่สนทนาที่มีความเข้าใจผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest User) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษา และไวยากรณ์ยังมีข้อผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำเสนอ ผู้พูดต้องพูดชัดถ้อยชัดคำ ดำเนินการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจ ไม่มีลีลาในการพูด

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent User) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ หยุดพูดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good User) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว แต่ไม่คล่องมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงน้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำคำ แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good User) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และได้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อ ขยายความได้ และพูดได้ใจความสำคัญ

ส่วนเรื่องเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดนั้น ฮีตัน (Heaton, 1990 : 68 - 71) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับ 1 ผู้พูดออกเสียงผิดมากหลายแห่ง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน หยุดพูดบ่อยครั้ง การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัดมาก เข้าใจยาก ต้องมีการซักถามตลอด แต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดน้อยมาก

ระดับ 2 ผู้พูดออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน มีการหยุดพูดนาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ ต้องมีการซักถามบ่อยครั้ง และบางครั้งไม่สามารถอธิบายสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีทักษะในการพูดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 3 ผู้พูดออกเสียงยังติดสำเนียงจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีความผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน การสื่อความส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ ต้องมีการซักถามบ้าง มีทักษะในการพูดอยู่บ้าง

ระดับ 4 ผู้พูดออกเสียงมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีข้อผิดพลาด 2-3 แห่ง ซึ่งเป็นเหตุทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน สามารถสื่อใจความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน ต้องมีการซักถามบ้างแต่เพียงเล็กน้อย สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 5 ผู้พูดออกเสียงยังมีสำเนียงติดภาษาแม่เล็กน้อย พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน แต่ยังมีการซักถามบ้างแต่เพียงประปราย มีทักษะในการพูดค่อนข้างดี

ระดับ 6 ผู้พูดออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย หยุดคิดเพื่อหาคำพูดน้อยมาก มีการหยุดพูดไม่นานนัก พูดเข้าใจง่าย แทบไม่ต้องการมีการซักถาม มีทักษะในการพูดดี อย่างไรก็ตาม ฮีตัน (Heaton) เสนอแนะว่า ครูผู้สอนควรสร้างระดับการให้คะแนนขึ้นมาใช้เอง เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนและจุดประสงค์ของครูผู้ทดสอบ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 80) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์การแบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ว่า การแบ่งระดับความสามารถในการพูด ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง มีการเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้ได้อย่างได้ผลหรือไม่
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสม และได้ความหมายหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่
5. สามารถพูดได้ใจความสำคัญของการพูดหรือไม่
6. มีรายละเอียดสนับสนุน หรือโต้แย้ง พร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. มีการสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายคำพูด
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

จากการจัดระดับความสามารถในการพูด จะเห็นว่า ความสามารถในการพูดมีหลายระดับ ตั้งแต่ผู้พูดที่สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจนถึงผู้พูดที่ไม่สามารถพูดได้เลย ทั้งนี้โดยมีเกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูด ประกอบด้วย ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การสื่อความหมายชัดเจน การใช้คำศัพท์ สำนวน การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ที่ได้ปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูด ของ ฮีตัน (Heaton. 1990 : 61 - 79) และอันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22 - 28)

2. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

2.1 ความหมายของงานปฏิบัติ

งานปฏิบัติ หมายถึง กิจกรรมหรือชิ้นงานที่นักเรียนต้องปฏิบัติด้วยความเข้าใจ มีการเชื่อมโยงข้อมูล หรือมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา ซึ่งเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมที่มีเป้าหมาย ขั้นตอน ชัดเจนและต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น การวาดภาพขณะฟังเพลงหรือฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตาม เป็นต้น โดยทั่วไปต้องการให้ผู้สอนพิจารณาความสมบูรณ์ของชิ้นงาน และมีการสอนกิจกรรมงานปฏิบัติที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์มากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพียงอย่างเดียว (Richards. Platt;& Webber. 1985; Breen. 1989; Nunan. 1999 : 25; Lee. 2000)

แต่ความหมายของงานปฏิบัติโดยทั่วไปแล้ว คืองานที่ได้รับมอบหมายให้ทำขึ้นเพื่อตนเองหรือผู้อื่น โดยอาจได้รับหรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน ตัวอย่างของงานปฏิบัติต่าง ๆ จึงรวมถึง การทาสีบ้าน การแต่งตัวเด็ก การเติมแบบฟอร์ม การพิมพ์จดหมาย การจองที่พักโรงแรม การเขียนเช็ค หรือสรุปได้ว่า งานปฏิบัติหมายถึง งานต่าง ๆ ที่ทำในชีวิตประจำวัน (Long. 1992 : 43 - 44)

เมื่อนำเอาความหมายโดยทั่วไปของงานปฏิบัติมาประยุกต์กับการเรียนรู้ทางภาษาแล้ว งานปฏิบัติมีความหมาย ดังนี้

1. งานปฏิบัติ หมายถึง แผนการทำงาน ซึ่งเป็นแผนสำหรับกำหนดกิจกรรมในรายวิชาที่สอน
2. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย ซึ่งงานปฏิบัติส่งเสริมนักเรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยวิธีการปฏิบัติจริง มุ่งเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในการปฏิบัติงาน
3. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยกระตุ้นหรือส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อสาร เช่น การขอข้อมูล การถามตอบ และการซักถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง
4. งานปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทั้งนี้งานปฏิบัติสามารถเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน เช่น ฟัง หรืออ่านข้อความ แล้วแสดงความเข้าใจโดยการพูดหรือการเขียน

5. งานปฏิบัติต้องส่งเสริมให้นักเรียนใช้กระบวนการคิด ความรู้ความเข้าใจ เช่น การคัดเลือก การเรียงลำดับ การให้เหตุผล และการประเมินผลข้อมูล เพื่อที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. งานปฏิบัติต้องมีความชัดเจนและเป็นไปตามเป้าหมายของงานปฏิบัติ โดยในแผนการทำงานนั้น ต้องกำหนดว่าภาษาที่ได้หลังจากทำงานปฏิบัติต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรม และเมื่อนักเรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้วจะได้เรียนรู้และฝึกภาษาที่ถูกต้องในงานปฏิบัตินั้น (Ellis. 2003 : 9 - 10)

จากความหมายของงานปฏิบัติข้างต้น สรุปได้ว่า งานปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนทางภาษา หมายถึงกิจกรรมหรือชิ้นงานที่สร้างขึ้นเพื่อให้ให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน นักเรียนต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับความจริงในการปฏิบัติงาน และเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา มีขั้นตอนที่ชัดเจนในงานปฏิบัติ มีการเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 ขณะปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้ชิ้นงานออกอย่างสมบูรณ์มากที่สุด

2.2 องค์ประกอบของงานปฏิบัติ

องค์ประกอบของงานปฏิบัติที่สอดคล้องกัน ควรประกอบไปด้วย

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือการบอกจุดประสงค์ของงานปฏิบัตินั้นว่าต้องการให้นักเรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายใดของงานปฏิบัตินั้น

2. ตัวป้อน (Input) คือข้อมูลที่ใช้การปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไป จากสื่อต่างๆ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกิดจากประสบการณ์ของนักเรียน

3. ขั้นตอนของการปฏิบัติงาน (Procedures) คือการระบุวิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติงานนั้น เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ

4. บทบาท (Roles) คือการกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนว่าควรมีบทบาทอย่างไรในการปฏิบัติงานนั้น

5. ผลลัพธ์ (Outcome) คือผลที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ซึ่งอาจกล่าวได้ 2 ด้าน คือ ด้านการผลิต หมายถึงผลงานที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น ด้านกระบวนการ หมายถึง ทักษะทางภาษาและกระบวนการที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหลังจากปฏิบัติงานนั้น (Candlin. 1987 : 10 - 12; Nunan. 1989 : 10 - 11; Ellis. 2003 : 21)

นอกจากองค์ประกอบของงานปฏิบัติที่ได้กล่าวข้างต้น แคนดลิน และ นูแนน (Candlin. 1987; Nunan. 1989) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบเพิ่มเติมจากข้างต้น คือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน (Setting) ว่าการจัดสภาพห้องเรียนจะต้องเป็นไปตามสถานการณ์ตามหน้าที่ของภาษาที่ระบุไว้ในงานปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน

จากองค์ประกอบดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของงานปฏิบัติ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของงานปฏิบัติ ตัวป้อนหรือข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน การกำหนดบทบาทของครูและนักเรียน การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน และผลที่ได้จากการปฏิบัติงาน

2.3 ลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี

การเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานปฏิบัติ ผู้สอนควรได้ศึกษาถึงลักษณะของงานปฏิบัติที่ดี เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกใช้ โดยลักษณะงานปฏิบัติการเรียนภาษาที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้ (Candlin. 1987 : 9 - 10; Willis. 1996 : 1 - 19; Ellis. 2003 : 276 - 277)

1. ควรให้โอกาสนักเรียนในการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง
 2. ควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการปฏิบัติงาน คือการที่นักเรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา
 3. ควรมีลักษณะดึงดูดความสนใจของนักเรียน และท้าทายความสามารถในการทำงาน
 4. ควรให้โอกาสนักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบของภาษาในการปฏิบัติงาน
 5. ควรมีการประเมินร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ในการปฏิบัติงาน และผลงานปฏิบัติ
- นอกจากนี้ แคนดลิน (Candlin. 1987 : 9 - 10) ได้กล่าวถึงลักษณะงานปฏิบัติการเรียนภาษาที่ดีเพิ่มเติม ดังนี้

1. มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน ในด้านภาษาที่ใช้และวิธีการปฏิบัติงาน
2. เน้นผลของงานปฏิบัติ ซึ่งอาจแตกต่างกันตามทักษะและวิธีการที่นักเรียนใช้
3. เสริมสร้างความรู้สึกละเอียดและเจตคติที่ดีแก่นักเรียน
4. เสริมสร้างความร่วมมือกันระหว่างนักเรียนทั้งด้านความรู้ และทักษะที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
5. ให้นักเรียนเป็นผู้วิเคราะห์งาน หรือปัญหา โดยครูเป็นผู้ช่วยเหลือ
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา รู้จักแก้ปัญหา มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล และมีโอกาสแสดงความรู้ความสามารถ

จากลักษณะงานปฏิบัติที่ดีข้างต้น สรุปได้ว่า ควรเป็นงานปฏิบัติที่ดึงดูดความสนใจ เป็นสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง และท้าทายความสามารถของนักเรียน นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น รู้จักแก้ปัญหา และมีการประเมินผลร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนในการปฏิบัติ และผลงานของการปฏิบัติ

2.4 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งรูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้ (Paulston. 1976 : 60 - 70; Candlin. 1987 : 13 - 16; Willis. 1996 : 26 - 27)

1. กิจกรรมในลักษณะปัญหาที่มีแนวทางในการแก้ได้หลายทาง (Problem-solving) โดยนักเรียนจะต้องเลือกแนวทางใดแนวทางหนึ่งเท่านั้น กิจกรรมนี้มักให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มควรมีไม่เกินกลุ่มละ 4-5 คน การจัดควรจัดให้เด็กเก่งและเด็กอ่อนอยู่ด้วยกัน ให้แต่ละกลุ่มร่วมแก้ปัญหา โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ

2. กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Information sharing) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดแสดงความคิดเห็น หรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนตัว

3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้รับบทบาทต่าง ๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดให้ รูปแบบกิจกรรมประกอบด้วย สถานการณ์ (Situation) บทบาท (Role) และสำนวนที่ใช้พูดออกมา (Useful Expression) ในขณะเดียวกันความรู้เดิมและประสบการณ์ (Background Knowledge) มีส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ เพราะจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

รูปแบบกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติรูปแบบอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ยังมีอีกหลายประการ กล่าวคือ (Willis. 1996 : 26 - 27)

1. กิจกรรมประเภทการจัดทำรายการ (Listing) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดเพื่ออธิบายความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบในการจัดทำรายการให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในงานปฏิบัติ

2. กิจกรรมประเภทการจัดเรียงลำดับข้อมูลและการแยกประเภท (Ordering and Sorting) เป็นกิจกรรมงานปฏิบัติที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการจัดเรียงลำดับข้อมูลให้ถูกต้องสมบูรณ์ กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การจัดเรียงหัวข้อ เรื่องราว การกระทำหรือเหตุการณ์ต่างๆ ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้

3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกัน แต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน กิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การจับคู่ การหาลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน

4. กิจกรรมการสร้างงาน (Creating Task) หรือที่รู้จักกันทั่วไปคือ โครงการงาน (Project) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันสร้างงานโดยมีขั้นตอน ในการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่นๆ และเป็นกิจกรรมที่สามารถรวมรูปแบบกิจกรรมต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน ในการทำกิจกรรมประเภทนี้นักเรียนอาจจะต้องไปทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน และสิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมก็คือ การเน้นทักษะกระบวนการและการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ

จากรูปแบบกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น จะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและมีการทำงานร่วมกัน อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนได้ใช้ทักษะกระบวนการคิด และแก้ไขปัญหาอีกด้วย

2.5 กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

กระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการจัดการเรียนรู้ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริงจากการปฏิบัติงานโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เน้นความหมายในการสื่อสาร (Meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (Form) จนบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น ทั้งนี้กระบวนการในการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ (Willis. 1996 : 38 - 64; Ellis. 2003 : 244 - 262)

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) ซึ่งเป็นขั้นตอนเตรียมนักเรียนในการปฏิบัติงาน กิจกรรม ในขั้นตอนนี้ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ จำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ทำงานปฏิบัติโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการทำงานปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ โดยมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร นักเรียนอาจทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยมีรูปแบบกิจกรรมของงานปฏิบัติที่หลากหลาย เช่น การหา ลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่าง (Same or Difference) การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) หรือ การเล่าเรื่อง (Retelling Story) เป็นต้น หลังจากทีนักเรียนได้ปฏิบัติงานเสร็จสิ้นสมบูรณ์ แล้วนักเรียนมีการเตรียมรายงานผลการปฏิบัติงาน โดยมีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ จำนวน และมีการซ้อมก่อนการรายงานจริง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ

ในการรายงานมากยิ่งขึ้น สำหรับวิธีการรายงานนั้น นักเรียนสามารถรายงานโดยการพูด การเขียน การใช้เทปบันทึกเสียง หรือการใช้วีดีโอ ต่อจากนั้นนักเรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ต่อผลการปฏิบัติงาน

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) ในขั้นตอนนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้น ดังนี้

3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนจะได้ร่วมกันคิดวิเคราะห์ รูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ และเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายที่ใช้ในงานปฏิบัตินั้น โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเสนอแนะรูปแบบพร้อมโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง กิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียนมาร่วมกันวิเคราะห์ และแก้ไขให้ถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้เพิ่มเติมในส่วนที่ยังบกพร่องให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบและโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การให้นักเรียนทำงานปฏิบัตินั้นอีกครั้งหนึ่งแต่มีเงื่อนไขและวิธีการที่แตกต่างจากงานปฏิบัติในครั้งแรก

3.3 ขั้นติดตามผล (Follow-up) นักเรียนแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน รวมทั้งเขียนบันทึกสิ่งที่ได้พัฒนา ปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไขของการปฏิบัติงาน เพื่อการปฏิบัติงานที่ดีขึ้นในครั้งต่อไป

2.6 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีดังนี้ (Littlewood. 1981 : 17 - 18; Taylor. 1983 : 69 - 83; Brumfit. 1984 : 65; Willis. 1996 : 137)

1. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง
2. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการพูด
3. นักเรียนมีความสนุกสนานและเกิดแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ และสามารถคิดแก้ไขปัญหาในทางที่เหมาะสมได้
5. นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันเอง

จากประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ นั้น จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ มีความมั่นใจในการพูด เกิดความสนุกสนานและแรงดึงดูดใจในการปฏิบัติงาน และช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนด้วยกันเอง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและเกี่ยวกับทักษะการพูดในประเทศนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

สุนทรทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาเพื่อเปรียบเทียบ ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นคู่ โดยใช้รูปแบบกิจกรรม 5 ประเภท คือ กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติประเภทแบบสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) แบบแก้ปัญหา (Problem-Solving Task) แบบการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) แบบการตัดสินใจ (Decision-Making Task) และแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) เครื่องมือที่ใช้ศึกษาและเก็บข้อมูล คือ แผนการสอน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวม และแต่ละทักษะสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2542) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 30 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบประเมินตนเองของผู้เรียน แบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน แบบบันทึกรูปแบบภาษาที่นักเรียนใช้ของครูผู้สอน โดยผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีพัฒนาการด้านความสามารถในการใช้ภาษาทางการพูดและการเขียนเพิ่มมากขึ้น และรูปแบบภาษาที่ใช้สื่อสารมีความถูกต้องเพิ่มมากขึ้น

สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมณีเสวตรอุปถัมภ์ อำเภอนาดี จังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2544 จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนและแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเอง และแบบสังเกตพฤติกรรม โดยได้ทำการทดลองเป็นระยะเวลา 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ลัดดาวลย์ อารัมพร (2547) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และกลุ่มควบคุมได้รับการเรียนรู้โดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยผลศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรี วิจิตรไพศาล (2548) ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ โดยใช้โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 11 คน ซึ่งได้จากการรับสมัครแล้วคัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนด การดำเนินการทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 37 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกเป็นการศึกษาและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน จำนวน 27 ชั่วโมง ระยะที่สอง เป็นการฝึกปฏิบัตินอกสถานที่ในสถานการณ์จริง จำนวน 10 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ โปรแกรมการฝึกอบรมและแผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบการพูดเพื่อการสื่อสารและประเมินความรู้เกี่ยวกับมััคคุเทศก์ก่อนและหลังการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน แบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะปฏิบัติงาน แบบบันทึกการปฏิบัติงานของนักเรียน และบันทึกความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์สูงกว่าการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและเกี่ยวกับทักษะการพูดในต่างประเทศ ได้มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้

ซอเกลอร์ (Zuengler. 1993) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมกิจกรรมการสอนสนทนาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-เมดิสัน ประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักศึกษาชายวิชาเอกเดียวกัน ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 22 คน และไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 23 คน รวม 45 คน โดยให้ทั้ง 45 คน ฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาเอกของตนเอง โดยใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน แล้วให้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จับคู่กับคนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คนที่เหลือ เป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักศึกษา 15 คู่เดิม ฟังบทสนทนาบทที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่สนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเทปเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ และเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจด้วยท่าทางหรือน้ำเสียง จนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากบทสนทนา หลังจากการเรียนรู้ปรากฏว่านักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และผู้สังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน เมื่อทดลองกับนักศึกษานอญ และกลุ่มสหศึกษาก็ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

ไซนอล อะบีดิน (Zainol Abidin. 1997 : 12 - 19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสู่การปฏิบัติงานโครงการ ด้วยความเชื่อว่า โครงการเป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติงานอย่างแท้จริง เพราะงานที่ปฏิบัติจะเกี่ยวข้องชีวิตจริงของนักเรียน การทดลองครั้งนี้ได้ทดลองกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ที่ Centre for Language & Translation, University Sains Malaysia มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดย การสัมภาษณ์ การสังเกตการปฏิบัติงาน การนำเสนอข้อสรุปผลงานหรือสิ่งที่ค้นพบที่ได้จากปฏิบัติของนักเรียน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 - 5 คน กำหนดเวลาให้ปฏิบัติงาน 11 สัปดาห์ และสัปดาห์ที่ 12 - 14 จะเป็นการนำเสนอผลงานด้วยปากเปล่า โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันนำเสนอ พร้อมทั้งส่งรายงานเป็นฉบับเขียนด้วย หัวข้อที่ศึกษาค้นคว้านั้นนักเรียนเลือกตามใจชอบ ในระหว่างปฏิบัติงานนักเรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และปฏิบัติงานตามโครงการของตน 1 ชั่วโมง ส่วนใหญ่นักเรียนจะพบกันนอกเวลาเรียนด้วย ผลการศึกษาค้นพบว่า การปฏิบัติงานโครงการสร้างความสนุก ตื่นเต้น และท้าทายนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนจะต้องเรียนรู้เอง ทั้งงานที่รับผิดชอบ และภาษาที่ใช้สื่อสารในการปฏิบัติงานซึ่งเป็นภาษาที่เกิดในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาไม่ถูกควบคุมให้อยู่ในวงจำกัด

แอล ซาดัท และ อะฟีฟี (AL- Saadat & Afifi. 1997) ได้ทำการศึกษาการใช้กิจกรรม บทบาทสมมุติ กับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบียซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และมีผล การเรียนทางด้านทักษะการพูด และทักษะในการสื่อสารไม่ดีพอ แอล ซาดัท พยายามใช้กิจกรรม บทบาทสมมุติกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว โดยเน้นให้ครูผู้สอนช่วยนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมุติช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการ สื่อสาร กระตุ้นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

คาร์เลส (Carless. 2002) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การสอนที่เน้นงานปฏิบัติ มีผลต่อพฤติกรรม ของนักเรียนที่เป็นเด็กเล็ก โดยศึกษาว่า การสอนที่เน้นงานปฏิบัติมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กนักเรียน ระดับประถมศึกษาหรือไม่อย่างไร ในขณะปฏิบัติงาน โดยศึกษา 4 ด้าน คือ 1) การส่งเสียงดัง และ ความมีระเบียบวินัย 2) การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) 3) การมีปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ และ 4) บทบาทของกิจกรรมการวาดภาพระบายสีมีผลต่อการใช้ภาษาหรือไม่ โดยประชากรที่ศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุระหว่าง 6 - 7 ปี กำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในโรงเรียนประถมศึกษาฮ่องกง จำนวน 3 ห้องเรียน โดยใช้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีความชำนาญ ในด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 คน จากต่างโรงเรียน ใช้วิธีการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ จำนวน 15 บท ในการศึกษามีการเก็บข้อมูลโดยสังเกตการสอน และการบันทึกเทป ผลการศึกษารูปได้ว่า 1) ในขณะ ปฏิบัติงานนักเรียนจะส่งเสียงดังและไม่เป็นระเบียบในชั้นที่ครูไม่เข้มงวด แต่ในชั้นที่ครูเข้มงวด และ มีเทคนิคการพูดที่ดี นักเรียนจะไม่เสียงดังและมีระเบียบ ส่วนกรณีที่เกิดเสียงดังและไม่เป็นระเบียบ มีสาเหตุมาจากจุดประสงค์และขั้นตอนวิธีการไม่ชัดเจน งานปฏิบัติที่ยากหรือง่ายจนเกินไป และ ลักษณะรูปแบบกิจกรรมที่ส่งผลให้นักเรียนต้องปฏิบัติกิจกรรมจนทำให้เกิดเสียงดังและขาดวินัย 2) การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) นั้นในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมนักเรียนใช้ภาษาแม่สลับกับ ภาษาอังกฤษมาก เมื่อครูผู้สอนไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน แต่เมื่อครูผู้สอนที่เป็นต้นแบบใช้ ภาษาอังกฤษในขณะสอน นักเรียนก็จะพยายามใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น 3) ปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน กับงานปฏิบัติ บางครั้งพบว่านักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับงานแตกต่างกัน ในกรณีที่เป็นงานกลุ่ม โดย นักเรียนบางคนมีปฏิสัมพันธ์มาก บางคนมีปฏิสัมพันธ์น้อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทบาทหน้าที่ในกลุ่ม 4) บทบาทของกิจกรรมการวาดภาพระบายสีที่มีต่อการใช้ภาษาของนักเรียน พบว่านักเรียนใช้ภาษา น้อยมากในขณะปฏิบัติกิจกรรม หรือแทบไม่ได้ใช้เลย แต่นักเรียนมีการผ่อนคลายและสนุกกับการ ปฏิบัติงานให้ประสบผลสำเร็จ

มอร์ฟี่ (Murphy. 2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ เรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างงานปฏิบัติกับนักเรียน มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาว่าลักษณะของงานและวิธีการในการทำงานปฏิบัติเป็นผลทำให้นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในด้านการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาและใช้ประโยคที่ซับซ้อนได้หรือไม่ 2) เพื่อศึกษาว่าความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติและผลสำเร็จของงานหรือไม่ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือนักเรียนจากประเทศต่าง ๆ 7 ประเทศ จำนวน 8 คน คือ ฮ็องกง อิหร่าน อิตาลี เกาหลี (2 คน) สเปนญ ตุรกี และเวเนซุเอลา ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบเรียน *Cutting Edge* (Intermediate) โดยสร้างกิจกรรมที่มีรูปแบบเน้นงานปฏิบัติ มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้อง 2) ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และ 3) ด้านการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน ข้อมูลในการศึกษาได้มาจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ตัวอย่างงานเขียน และการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะของงานปฏิบัติและวิธีการในการปฏิบัติงานส่งผลให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ ทั้ง 3 ด้าน คือ ความถูกต้องของการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อน 2) ความแตกต่างของนักเรียนมีผลต่อการปฏิสัมพันธ์กับงานปฏิบัติ กล่าวคือ นักเรียนจะมีวิธีการในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน และผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ในการสร้างงานที่เน้นรูปแบบงานปฏิบัติ ควรคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนเพื่อที่จะได้ออกแบบงานให้เหมาะสมต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว จะเห็นได้ว่า วิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนในการพัฒนาทักษะและความรู้ความสามารถในด้านการใช้ภาษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง และมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติตามวิธีของวิลลิส (Willis. 1996) และ เอลลิส (Ellis. 2003) มาใช้ โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ มีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 7 ห้อง ๆ ละ 40 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากมา 1 ห้องเรียน จาก 7 ห้องเรียน และจับสลากในห้องเรียนนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน

ระยะเวลาในการทดลอง

ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ในช่วงสัปดาห์วันจันทร์-วันศุกร์ รวม 5 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ จำนวน 4 สัปดาห์ รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 32101)

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

1.2 ศึกษาค้นคว้า เอกสาร งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ แบบเน้นงานปฏิบัติ และการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาเพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากหนังสือ เอกสาร และสื่อที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยให้มีระดับความยากง่ายของจำนวนคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาในระดับเดียวกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วนำมาจัดทำโครงร่างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 เรื่อง ดังแสดงในตารางที่ 1 คือ

ตาราง 1 แผนการสอน

แผน การ สอนที่	จำนวน ชั่วโมง	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
1	6	Buying and selling	-Offering help -Asking about prices -Paying for items	-Can I help you? -How much+do/does+ subject+V1? -Subject+V1+ complement -Quantifiers	โปสเตอร์ รูปภาพและ ราคาสินค้า แต่ละ ประเภทที่ ได้ไปสำรวจ มา
2	7	Directions	-Asking for and giving directions	-Could you tell me how to get to+ <u>place</u> ? -Prepositions of locations	แผนผัง โรงเรียน พร้อมตัวอย่าง บทสนทนา ถาม-ตอบเรื่อง ทิศทาง

ตาราง 1 (ต่อ)

แผน การ สอนที่	จำนวน ชั่วโมง	หัวข้อ	หน้าที่ทางภาษา	โครงสร้างทางไวยากรณ์	ชิ้นงาน
3	7	Health	-Discussing people's conditions	-What's the matter? -I have a <u>headache</u> . fever. cough -Should + do	สมุดภาพ แสดงอาการ ป่วยพร้อม คำอธิบาย

จากตาราง 1 ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 เรื่อง คือ Buying and Selling, Directions และ Health โดยระบุจำนวนชั่วโมง หน้าที่ทางภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ และชิ้นงาน

1.4 ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติตามขั้นตอนของวิลลิส (Willis. 1996 : 38 - 64) และเอลลิส (Ellis. 2003 : 244 - 262) ซึ่งปรับขั้นตอนให้เหมาะสมสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยขั้นตอนของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมีการทำงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวนักเรียนในการปฏิบัติงาน ได้แก่ การเตรียมคำศัพท์ จำนวน หรือการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การให้นักเรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง

1.4.2 ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่กำหนดไว้ โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา

1.4.3 ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางภาษา ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1.4.3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันวิเคราะห์รูปแบบภาษาที่ผิดพลาด แก้ไขโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติให้ถูกต้อง โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ หรือเติมเต็มในส่วนที่ยังบกพร่องจนนักเรียนเข้าใจเป็นอย่างดี จากนั้นให้นักเรียนได้ชี้แจงปัญหา อุปสรรค และแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน

1.4.3.2 ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice) หลังจากนักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง นักเรียนจะต้องฝึกภาษาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยปฏิบัติงานนั้นอีกครั้งแต่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างจากครั้งแรก

1.4.3.3 ขั้นติดตามผล (Follow-up) หลังจากนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแล้ว นักเรียนต้องแสดงความคิดเห็น และเขียนบันทึกสิ่งที่ได้มีการพัฒนา เพื่อการปฏิบัติงานที่ดีขึ้นในครั้งต่อไป

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และนำมาแก้ไขปรับปรุง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษารูปแบบกิจกรรมและวิธีการวัดและประเมินผลการพูดของฮีตัน (Heaton. 1990 : 61 - 79) อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 44 - 87) และการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 233 - 256)

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล ด้วยคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลาในการสัมภาษณ์คนละ 5 - 8 นาที โดยมีเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดของ ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) ซึ่งปรับมาจาก ฮีตัน (Heaton. 1990 : 68 - 71) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22 - 88) เพื่อให้เหมาะสมกับระดับของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีองค์ประกอบของการประเมินที่ครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด 2) ความคล่องแคล่วในการพูด 3) การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับเรื่องที่พูด กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละด้านเป็น 5 ระดับ จาก 1 - 5 (ดังรายละเอียดปรากฏในภาคผนวก) การทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจัดทำ 2 ครั้ง คือ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

3. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ใช้สังเกตพฤติกรรมนักเรียนในด้านการพูดภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการสังเกตโดยภาพรวม (Holistic Scales) มีรูปแบบของการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านการพูดน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านการพูดน้อย
ระดับ 3	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านการพูดปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านการพูดมาก
ระดับ 5	หมายถึง	มีพฤติกรรมด้านการพูดมากที่สุด

แบบประเมินนี้ใช้ประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน โดยสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียน เป็นจำนวน 3 ครั้ง

4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์ให้นักเรียนประเมินตนเอง (Self-Assessment) ด้านการพูดภาษาอังกฤษว่ามีการพัฒนามากน้อยเพียงใด โดยมีองค์ประกอบของการประเมินที่ครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด 2) ความคล่องแคล่วในการพูด 3) การใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยนักเรียนเป็นผู้ประเมินตนเอง ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบเลือกตอบ ก ข ค และ ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนให้มากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยได้กำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ก	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับมาก	มีน้ำหนักเท่ากับ 4
ข	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับปานกลาง	มีน้ำหนักเท่ากับ 3
ค	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับน้อย	มีน้ำหนักเท่ากับ 2
ง	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับน้อยที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

T1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

T2 หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post-test)

E หมายถึง กลุ่มทดลอง

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติ

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง (Pre-test) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบตามเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด นักเรียนถูกสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล คนละ 5 - 8 นาที ในเวลาเดียวกันขณะสัมภาษณ์นักเรียนจะมีการอัดเทปบันทึกเสียงเพื่อใช้ตรวจสอบการประเมิน
2. ดำเนินการทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ในการทดลองนักเรียนจะได้มีโอกาสในการฝึกปฏิบัติหลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การจับคู่สนทนา ฯลฯ โดยมีครูเป็นผู้ดูแล ให้คำแนะนำช่วยเหลือ และให้ความรู้ในเรื่องคำศัพท์ สำนวนภาษา และโครงสร้างภาษาใหม่ ที่ถูกต้อง
3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ขณะนักเรียนปฏิบัติงาน รวม 3 ครั้ง
4. นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง โดยใช้แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ หลังจบแผนการเรียนรู้ที่ 3
5. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบสัมภาษณ์และวิธีการเช่นเดิมที่ใช้ในการสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

6. นำผลการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง การสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน และการประเมินตนเองด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมาเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

7. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป SPSS for Windows

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล

2. หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากแบบทดสอบการสัมภาษณ์นักเรียน ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน และแบบประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ แล้วแปลผลตามรูปแบบการแปลผลของ บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 103) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 แปลความว่า มีความสามารถด้านการพูดระดับ ดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 แปลความว่า มีความสามารถด้านการพูดระดับ ดี

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 แปลความว่า มีความสามารถด้านการพูดระดับ พอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 แปลความว่า มีความสามารถด้านการพูดระดับ เกือบพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 แปลความว่า มีความสามารถด้านการพูดระดับ ควรปรับปรุง

3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t -test แบบ Dependent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูปในการคำนวณสถิติ ดังนี้

1. การหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

โดยใช้ t -test แบบ Dependent Samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 20 คน โดยใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 20 ชั่วโมง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของการดำเนินการวิจัย มีดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลอง
2. การวิเคราะห์ความก้าวหน้าด้านความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง
3. การวิเคราะห์การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
4. การวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

1. การวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้วัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทดลองของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และนำผลที่ได้มาแปรผลข้อมูลด้วยโปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป โดยสถิติ t - test แบบ Dependent samples ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏในตาราง 2 ดังต่อไปนี้

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลอง

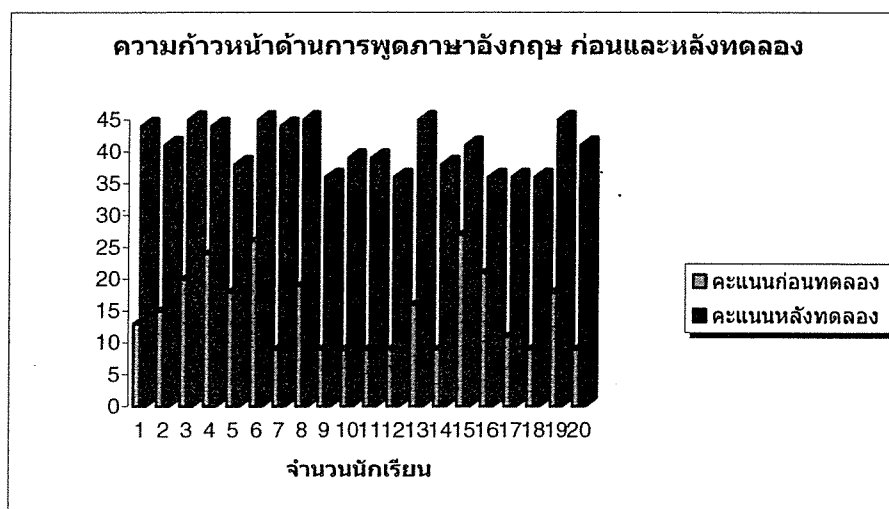
ความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง	N	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	SD	t
ก่อนการทดลอง	20	50	14.90	6.24	28.80*
หลังการทดลอง	20	50	40.50	3.64	

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง 14.90 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.24) และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง 40.50 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.64)

2. ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

การประเมินความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้ประเมินจากการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ว่ามีความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด โดยแสดงความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า นักเรียนทุกคนมีความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนทั้ง 20 คน อยู่ที่ 25.60 (ดังตารางแสดงในภาคผนวก)

จากผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ สามารถแสดงพัฒนาการของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนจำนวน 20 คน ในภาพประกอบ 1 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง

3. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในขณะปฏิบัติงาน ระหว่างทำการทดลองเป็นรายบุคคล โดยได้สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นจำนวน 3 ครั้ง ซึ่งเป็นการสังเกตโดยภาพรวม (Holistic Scales) มีรูปแบบของการประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความสามารถพูดน้อยที่สุด

ทั้งนี้ความหมายค่าเฉลี่ยของแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103) มีเกณฑ์พิจารณา ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดระดับ ดีมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดระดับ ดี

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดระดับ พอใช้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดระดับ เกือบพอใช้
 ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความสามารถด้านการพูดระดับ ควรปรับปรุง

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	จำนวนการประเมิน					
	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
1. มีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษา เพื่อทำงานปฏิบัติ	3.15	0.81	3.50	0.69	4.10	0.79
2. มีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการ ใช้ภาษาขณะทำงานปฏิบัติ	3.40	0.75	3.65	0.67	4.10	0.79
3. มีความเชื่อมั่นในตนเองในการใช้ ภาษาระหว่างทำงานปฏิบัติ	3.15	0.99	3.55	0.94	4.15	0.75
4. สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	2.95	1.00	3.45	0.94	3.90	0.85
5. มีความมั่นใจในการซักถามปัญหา เกี่ยวกับงานปฏิบัติ	3.00	0.86	3.60	0.88	4.10	0.72
6. พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ ภาษาของตนเองตลอดเวลา	3.00	0.92	3.30	0.86	3.80	0.77
7. สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์	3.05	1.00	3.15	0.81	3.65	0.67
8. เลือกใช้คำศัพท์ สำนวน ได้ถูกต้อง และเหมาะสมในการสนทนา	3.00	0.97	3.20	0.77	3.70	0.57
9. พูดได้คล่องแคล่วและออกเสียง ได้ชัดเจนถูกต้อง	2.90	1.02	3.15	0.81	3.80	0.70
ค่าเฉลี่ย	3.07	0.85	3.30	0.71	3.92	0.62

จากตาราง 3 พบว่า ในการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษในครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับความสามารถปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย 3.07 และ 3.30 ส่วนครั้งที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับดี มีคะแนนเฉลี่ย 3.92

4. ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การประเมินตนเองของนักเรียนด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีองค์ประกอบของการประเมินครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็น 2) ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ 3) การใช้คำศัพท์สำนวน และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบเลือกตอบ ก ข ค และ ง โดยให้นักเรียนเลือกข้อที่ตรงกับความสามารถของผู้เรียนให้มากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยได้กำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ก	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับมาก	มีคะแนนเท่ากับ 4
ข	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับปานกลาง	มีคะแนนเท่ากับ 3
ค	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับน้อย	มีคะแนนเท่ากับ 2
ง	มีพฤติกรรมด้านการพูดอยู่ในระดับน้อยที่สุด	มีคะแนนเท่ากับ 1

จากนั้นนำไปแปลผลโดยปรับจากเกณฑ์การแปลผล ของ บุญชม ศรีสะอาด (2545 :

103) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 แปลความว่า มีความสามารถในการพูดระดับ ดี
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 แปลความว่า มีความสามารถในการพูดระดับ ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 แปลความว่า มีความสามารถในการพูดระดับ พอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 แปลความว่า มีความสามารถในการพูดระดับ ควรปรับปรุง

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

พฤติกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียน	ผลการประเมิน	
	$\bar{X}$	SD
1. การสื่อสารโต้ตอบภาษาอังกฤษได้ตรงประเด็น	4.15	1.04
2. ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ	3.40	0.88
3. การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	4.15	0.75
ค่าเฉลี่ย	3.90	0.43

จากตาราง 4 การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่านักเรียน มีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น ทั้งในเรื่องของการสื่อสารโต้ตอบภาษาอังกฤษได้ตรง ประเด็น ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ หรือการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.90 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้วิจัย สรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

สมมติฐานของการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติทำให้นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

1. ระยะเวลาในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลาในการทดลอง 20 ชั่วโมง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ครั้งนี้ ได้แก่

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ศึกษาเอกสารงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ และการสอนทักษะการพูด รวมทั้งศึกษาหนังสือ เอกสาร และสื่อที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีระดับความยากง่ายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาในระดับเดียวกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ จำนวน 10 ข้อ โดยรายละเอียดของคำถามครอบคลุมเนื้อหา และหน้าที่ของภาษาที่ใช้ในบทเรียน ได้แก่ Buying and Selling, Asking for and Giving Directions และ Health ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียน เป็นรายบุคคล คนละ 5-8 นาที และในเวลาเดียวกัน ขณะสัมภาษณ์นักเรียนได้มีการอัดเทป บันทึกเสียงเพื่อใช้ตรวจสอบการประเมิน ซึ่งแบบทดสอบนี้ ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

2.3 แบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ได้ใช้ เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดของ ฮีตัน (Heaton. 1990 : 68 - 71) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22 - 88) โดยมีองค์ประกอบของการประเมินที่ครอบคลุมความสามารถ 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงกับเรื่องที่พูด 2) ความคล่องแคล่ว ในการพูด 3) การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับเรื่องที่ พูด กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละด้านเป็น 5 ระดับ จาก 1-5 ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบประเมินและ เกณฑ์การประเมินนี้มาประเมินการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อน และหลังการทดลอง

2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ใช้สังเกตพฤติกรรมนักเรียนในด้านการพูดภาษาอังกฤษในขณะปฏิบัติงาน จำนวน 3 ครั้ง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน ซึ่งเป็นการสังเกตโดย ภาพรวม (Holistic Scales) มีรูปแบบของการประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ 1- 5 โดยแบบประเมินนี้ใช้เกณฑ์ในลักษณะ เดียวกันกับการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

2.5 แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนประเมินตนเองหลังเสร็จสิ้น การทดลอง โดยนักเรียนประเมินตนเองใน 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการพูดเพื่อสื่อความหมาย ได้ชัดเจนตรงกับเรื่องที่พูด 2) ความคล่องแคล่วในการพูด 3) การใช้คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างทางไวยากรณ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ ก ข ค และ ง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ตรงกับ ความสามารถของตนเองให้มากที่สุดเพียงข้อเดียวโดยได้กำหนดค่าระดับคะแนนออกเป็น 4 ระดับ 1-4

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.1 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ก่อนการทดลองได้ทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง

3.4 ระหว่างนักเรียนดำเนินกิจกรรมงานปฏิบัติในแต่ละช่วงของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยประเมินการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนและจดบันทึก

3.5 หลังเสร็จสิ้นแผนการจัดการเรียนรู้สุดท้าย (แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3) นักเรียนทำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3.6 หลังเสร็จสิ้นการทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ *t-test* แบบ Dependent samples

2. วิเคราะห์ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

3. วิเคราะห์พฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสังเกตนักเรียนแต่ละครั้ง และแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพิ่มสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้การประเมินผลก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ย 14.90 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน ในขณะที่การประเมินผลหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 40.50 โดยเป็นค่าเฉลี่ยที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ

สมมติฐานที่ตั้งไว้และเป็นไปในแนวเดียวกับงานวิจัยของอะบิดิน (Abidin. 1997) สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย (2543) สุกัญญา ศิลประสาธ (2544) ลัดดาวัลย์ อารัมพร (2547) พชร วิจิตรไพศาล (2548) และวันเพ็ญ เรืองรัตน์ (2549) ซึ่งทั้งหมดศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และพบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการใช้ภาษา และรูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ใช้มีความถูกต้องเพิ่มขึ้น ตลอดจนนักเรียนรู้สึกสนุก ตื่นเต้น และท้าทายในขณะที่ทำงานปฏิบัติ การฝึกปฏิบัติและทำชิ้นงานด้วยตนเองนั้น เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้

ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้สรุปประเด็นที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการ ได้ดังนี้

1. กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องในขณะที่ปฏิบัติงาน โดยมีขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจน นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกวางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติประกอบด้วยการทำงาน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นแรกเป็นขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นที่นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนใหม่ที่ใช้ในงานปฏิบัติ พร้อมทั้งได้มีโอกาสปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง ขั้นที่สองคือ ขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During-task) เป็นขั้นที่นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานเป็นคู่หรืองานกลุ่มร่วมกับเพื่อน ซึ่งมีการวางแผนการปฏิบัติงาน โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในขณะที่ปฏิบัติงาน และรายงานผลการปฏิบัติงาน ขั้นที่สาม ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนวิเคราะห์ภาษา ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และนำรูปแบบพร้อมทั้งโครงสร้างของภาษาไปใช้ในการปฏิบัติงานของตนเอง ทำให้นักเรียนรับรู้และตระหนักถึงสิ่งที่ได้เรียน และแนวทางแก้ไขปัญหาลุप्तรรคที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานในครั้งต่อไปได้พัฒนาอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยตามกระบวนการดังกล่าว พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น ดังผลจากการประเมินการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 ครั้ง มีการพัฒนาด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ระบุความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านการสื่อความหมาย ความคล่องแคล่วในการพูด และความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ เพิ่มสูงขึ้น ตรงกับ สุมิตรรา อังวัฒนกุล (2537 : 53) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริงจะทำให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หนึ่ง จากการประเมินความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง ผลปรากฏอย่างเด่นชัดว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 25.60 ฉะนั้น การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้และเรียนรู้ในสถานการณ์จริง ส่งผลให้นักเรียนมีความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. **กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ** แต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ได้มีการกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน กล่าวคือ ในขั้นตอนการปฏิบัติงาน นักเรียนจะต้องใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพื่อให้เกิดผลสำเร็จและปรากฏเป็นชิ้นงานหรือผลงานให้เห็น เช่น ในการทำงานปฏิบัติ “การซื้อขายสินค้า” ในขั้นปฏิบัติงาน นักเรียนต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ของการซื้อ-ขายสินค้า โดยผู้ขายพยายามเชิญชวนให้ผู้ซื้อสนใจในสิ่งที่ตนขาย โดยมีการต่อรองราคา ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนได้ใช้ความพยายามในการสื่อสารอย่างสนุกสนาน และเกิดความกระตือรือร้น ซึ่งจากการสังเกต ในขณะที่นักเรียนใช้ภาษาในการซื้อ-ขาย ในบางช่วงนักเรียนไม่สามารถสื่อสารได้ แต่นักเรียนได้พยายามแก้ปัญหา โดยใช้ภาษาท่าทางประกอบ เช่น การยกนิ้วมือเพื่อบอกราคาสินค้า หรือลิ้มคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของที่ตนต้องการซื้อ โดยยกสินค้าที่ต้องการขึ้นแล้วจึงถามราคาสินค้า สิ่งเหล่านี้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในขณะปฏิบัติงาน เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานไปสู่เป้าหมายที่วางไว้นั้นคือ ความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย ซึ่งสอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17 - 18) เทเลอร์ (Taylor. 1983 : 69 - 83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984 : 65) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 137) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ไขปัญหา เกิดความสนุกสนาน และเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างตัวครูผู้สอนกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันอีกด้วย

3. **เนื้อหาและสื่อการเรียนรู้** ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาวิชาที่เอื้อต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริง และสื่อที่หลากหลาย ทั้งที่นักเรียนเป็นผู้ประดิษฐ์ด้วยตนเอง และสื่อจริง (Authentic Materials) สามารถสร้างความสนใจและความกระตือรือร้นของนักเรียน จากการสังเกตการทำงานปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียน จากเนื้อหาในแต่ละแผนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่ทำหายนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และมีความมั่นใจในการใช้ภาษา สื่อที่นักเรียนร่วมกันประดิษฐ์ เช่น วาดภาพสินค้าที่ผู้เรียนต้องการนำไปขาย นักเรียนสามารถใช้จินตนาการตกแต่งด้วยตนเอง เพื่อใช้ในการซื้อ-ขาย ในขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (During – task) และนักเรียนได้ใช้สื่อจริงในการฝึกปฏิบัติ ของขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post -

task) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโกเวอร์ ฟิลลิปส์ และวอลเตอร์ส (Gower; Phillips; & Walters. 1995 : 70) ซึ่งระบุว่า สื่อที่ใช้ในการสอนภาษาควรมีความหลากหลาย และที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ของนักเรียน คือ การใช้สื่อจริง (Authentic materials) เนื่องจากเป็นสื่อที่มีอยู่จริง สามารถดึงดูดความสนใจ จูงใจนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เข้าใจในความหมายได้ถูกต้อง อีกทั้งสิ้น (Ellis. 2003 : 4; อ้างอิงจาก Skehan. 1996) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 23) ได้ระบุเช่นเดียวกันว่า งานปฏิบัติควรเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง มีการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ดำเนินขั้นตอนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์

4. บรรยายภาพการทำงาน of นักเรียน จากการประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ โดยการสังเกต พบว่า การประเมินทั้ง 3 ครั้ง มีการพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ปรากฏว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นที่ทำงานร่วมกันในการใช้ภาษาเพื่อทำงานปฏิบัติ และมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17 - 18) เทเลอร์ (Taylor. 1983 : 69 - 83) บรัมฟิต (Brumfit. 1984 : 65) และ วิลลิส (Willis. 1996 : 137) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองขณะใช้ภาษาระหว่างปฏิบัติงาน นอกจากนี้ จากการสังเกตของผู้สอนพบว่า บรรยายภาพในการทำงานร่วมกันของนักเรียน ทั้งงานคู่และงานกลุ่ม นักเรียนมีความสามัคคี มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเฉพาะในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อนที่เก่งช่วยเพื่อนที่เรียนอ่อน มีการตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ ช่วยกันวิเคราะห์ข้อบกพร่องของการใช้ภาษา ทำให้ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้น

จากบรรยายภาพแห่งการเรียนรู้ดังกล่าว จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในการใช้ภาษาอย่างมีความสุข มีทัศนคติที่ดี และเชื่อต่อการนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อจำกัดในการวิจัย

สืบเนื่องจากระยะเวลาที่ทำการศึกษาทดลองเป็นช่วงภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2550 จึงมีกิจกรรมเสริมการเรียนรู้หลายโครงการ เช่น โครงการกีฬาต้านภัยยาเสพติด และโครงการเรารักในหลวง จึงเป็นเหตุให้การทดลองขาดความต่อเนื่องในบางครั้ง เนื้อหาไม่จบภายในเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ ผู้วิจัยต้องทบทวนความรู้เดิมเพื่อให้การทดลองเกิดความต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนา ด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์กับผู้สอน หรือผู้สนใจ ซึ่งสามารถนำการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติไปใช้ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นวิธีการสอน ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญอย่างแท้จริง (Child-centered Method) โดยนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่ง กิจกรรมที่จัดต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยนักเรียนตระหนักถึง ประโยชน์ในงานปฏิบัติที่กระทำจนเกิดความต้องการในการทำงานปฏิบัติ นั้น ฉะนั้น เป็นหน้าที่ของ ผู้สอนที่ต้องหาเนื้อหากิจกรรมที่สามารถสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความต้องการในการทำงาน ปฏิบัติ โดยคำนึงถึงวัยและสิ่งที่นักเรียนสนใจในช่วงเวลานั้น

1.2 ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ พบว่า สามารถช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออก ภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ (Skills) ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่นักเรียนประสบอยู่เป็นประจำ หากนักเรียนขาดความมั่นใจ นักเรียนจะไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะทักษะการพูดเป็นทักษะที่เป็นปัญหาแก่ผู้สอนในทุกระดับชั้น ฉะนั้น ผู้สอนควรคอยเสริมแรงและให้กำลังใจเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาขณะทำงานปฏิบัติ ปฏิสัมพันธ์ที่ ดีระหว่างครูและนักเรียนมีความสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ทำให้พบว่า นักเรียนมีความสุขเมื่อได้ทำงาน เป็นกลุ่ม โดยนักเรียนส่วนมากสนุกสนานกับการทำงานปฏิบัติเป็นกลุ่ม โดยมีการช่วยเหลือให้ คำแนะนำซึ่งกันและกัน ฉะนั้น บทบาทของผู้สอนควรคำนึงถึงการจัดกลุ่มนักเรียนให้มีลักษณะคล้ายกัน คือ นักเรียนที่เรียนเก่ง นักเรียนที่เรียนปานกลาง และนักเรียนที่เรียนอ่อน ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้ โอกาสผู้ที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือผู้ที่เรียนอ่อน บ่อยครั้งที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนที่เรียนเก่งในแต่ละ กลุ่มพยายามอธิบายการแก้ปัญหาให้เพื่อนได้เข้าใจ

1.4 ในชั้นวิเคราะห์ภาษาและชั้นฝึกภาษา ซึ่งเป็นขั้นตอนการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องสรุป โครงสร้างทางภาษาให้ชัดเจน พร้อมทั้งให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกรูปแบบภาษานั้น ๆ จนนักเรียนเกิด ความมั่นใจและสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้สอนสามารถทำแบบฝึก เพิ่มเติมให้นักเรียนกลับไปทำเป็นการบ้าน หรือในขณะที่มีนักเรียนมีเวลาว่าง

1.5 ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการประเมินผลตามสภาพจริง โดยเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในการพิจารณา ทำให้งานมีคุณภาพ ทั้งนักเรียนมีความรู้สึกยอมรับผลของงานปฏิบัติที่ ประเมินร่วมกัน โดยรู้จุดบกพร่องที่ทุกคนสามารถนำไปเป็นข้อมูลเพื่อแก้ไขในชิ้นงานปฏิบัติของตน ฉะนั้น ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้สอนควรหาวิธีการประเมินที่เหมาะสมกับผลงาน แต่ละชิ้น และควรให้นักเรียนได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องของเกณฑ์การประเมินผลงาน ปฏิบัติ

1.6 ผลของการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ในวงการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยใคร่สนับสนุนให้หน่วยงานด้านการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จัดอบรมการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) ให้แก่ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษที่สนใจ เป็นการพัฒนาศักยภาพด้านการสอนเพื่อเข้าสู่การเป็นครูมืออาชีพ (Professional English Teacher) ที่ต้องมีความรู้ความสามารถในการเลือกใช้วิธีสอนที่หลากหลาย โดยส่งผลต่อการ พัฒนาประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน ในฐานะที่ผู้วิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบศูนย์การเรียนรู้แบบ พึ่งตนเองภาษาอังกฤษ (Self-access Learning Center) ของเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1 ที่มีภาระงานในด้านการสนับสนุนให้นักเรียนพัฒนาศักยภาพด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง รวมถึงการพัฒนาครูผู้สอนภาษาอังกฤษในเขตพื้นที่ จึงเสนอการจัดอบรมครูในเรื่อง การสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ(Task-based Learning) ให้เป็นโครงการ ที่อยู่ในแผนงานของศูนย์ฯ เป็นโอกาสให้ผู้วิจัยสามารถขยายผลองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยแก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่สนใจต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยด้านการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การ จัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) ควรใช้การประเมินตามสภาพจริง เพราะ ผู้เรียนได้มีโอกาสในการพิจารณาคุณภาพของงาน และยอมรับผลของงานปฏิบัติที่ได้มีการประเมิน ร่วมกัน โดยงานปฏิบัติแต่ละชิ้นควรใช้วิธีการและเกณฑ์การประเมินที่เหมาะสม โดยได้จากการระดม พลังสมอง (Brainstorming) ของนักเรียนและครูร่วมกัน

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับพัฒนาการความสามารถด้านทักษะการฟัง อ่าน และเขียน นอกเหนือจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงาน ปฏิบัติ ในทุกระดับ เพราะกระบวนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีความ กระตือรือร้นในการเรียนรู้ในสิ่งที่กระทำด้วยตนเอง กล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในการเสนอแนะ

และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมถึงบรรยากาศที่สนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) กับวิธีสอนแบบอื่นๆ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลมากยิ่งขึ้นต่อไป

2.4 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง พัฒนาการความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task-based Learning) กับพัฒนาการด้านความคิด (Creative Working) ความกล้าแสดงออก หรือพัฒนาการด้านจิตใจในเรื่องการทำงานเป็นทีม (Team Working) และการร่วมมือร่วมใจ (Co-operative Working)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*.
 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- (2546). *การจัดทำสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศรู้*
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2546. กรุงเทพฯ :
 โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2544). *การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวแปรด้วย SPSS for Windows*.
 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุนทลีย์ ไทยะวณิช. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินติ้ง เฮาส์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- พัชรี วิจิตรไพศาล. (2548). *การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*
เพื่อการเป็นยุวมัคคุเทศก์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้
โปรแกรมการฝึกอบรมแบบเน้นงานปฏิบัติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พันธณี วิหคโต. (2546, กันยายน). "การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ,"
วารสารวิชาการ. 6 (9) : 24 - 29.
- ระวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). *การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์*. นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.
- ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถ*
ด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตรา การกลาง. (2546, ตุลาคม). "การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 ที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน," *วารสารวิชาการ*.
 6 (9) : 37 - 43.
- วันเพ็ญ เรืองรัตน์. (2549). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการ*
เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 4
จังหวัดฉะเชิงเทรา. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ).

- กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). *การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย. (2542). *การจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังควัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทียักษ์ วัฒนามระ. (2539). *ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- Abidin, M. Z. (1997, December). A Task-Based Approach to Project Work. *The English Teacher. An International Journal*. 2(2) : 12-19.
- Al-Saadat, A & Afifi, E. (1997, July-September). Role-Playing for Inhibited Students in Paternal Communities. *Forum*. 35(3) : 43.
- Brumfit, C. (1984). *Communicative Methodology in Language Teaching*. New York : Cambridge University Press.
- Candlin, C. (1987). *Language Learning Task*. London : Cambridge University Press.
- Carless, D. (2002, October). Implementing Task-based Learning with Young Learners. *ELT Journal*. 56(4) : 389-396.
- Carroll, B. J. (1982). *Testing Communicative Performance*. Oxford : Pergamon Press.

- Celce - Murcia, M. & Olstain, E. (2000). *Discourse and Context In Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Doughty, C. & Pica, T. (1986, June). Information Gap Tasks : Do They Facilitate Second Language Acquisition?. *TESOL Quarterly*. 20 (2) : 305-325.
- Ellis, R. (2003). *Task-based Language Learning and Teaching*. New York : Oxford University Press.
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C. (1983). *The Functional Notional Approach : From Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Fotos, S. & Ellis, R. (1991, Winter). *Communicating about Grammar ; A Task-Based Approach*. *TESOL Quarterly*. 25(4) : 605-629.
- Gower, R. ; & Phillips, D. ; & Waltes, S. (1995). *Teaching Practice Handbook*. Oxford University : Heinemann.
- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. New York : Longman.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching : Introduction*. New York : Cambridge University Press.
- Long, M. H. & Crookes, G. (1992, Spring). Three Approaches to Task-based Syllabus Design. *TESOL Quarterly*. 26(1) : 27 - 47.
- Murphy, J. (2003, October). Task-based Learning : The Interaction Between Tasks and Learners. *ELT Journal*. 57(4) : 352 - 360.
- Nunan, D. (1989). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. New York : Cambridge University Press.
- Oller, J. W. (1979). *Language Test at School*. London : Longman.
- Paulston, C. B. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Massachusetts : Cambridge.
- Richards, J. ; et.al. (1993). *Language Dictionary of Applied Linguistics*. London : Longman.
- Scott, R. (1981). *The Four Skills in Communicative Language Teaching : Speaking Communication in the Classroom*. Johnson, K.& Morrow, K.(Eds.). London : Longman.
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts*. New York : Cambridge University Press.

- Taylor, B. P. (1983, March). "Teaching ESL : Incorporating Communicative Student - Centered Component. TESOL," *TESOL Quarterly*. 17(1) : 69 - 83.
- Underhill, N. (2000). *Testing Spoken Language*. New York : Cambridge University Press.
- Ur, P. (1998). *Practice and Theory*. Cambridge University Press.
- Weir, C. J. (1993). *Understanding and Developing Language Tests*. London : Prentice Hall.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-based Learning*. Edinburgh : Longman.
- Zuengler, J. (1993, September). "Encouraging Learners' Conversational Participation : The Effect of Content knowledge" *Language Learning*. 46(3) : 403-432.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการจัดการเรียนรู้
- ภาพกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน
เรื่อง Buying and Selling ระยะเวลา 6 ชั่วโมง

1. จุดประสงค์ปลายทาง นำข้อมูลจากการสำรวจราคาสินค้าในปัจจุบันจากแหล่งต่าง ๆ มาสร้างสถานการณ์จำลอง การซื้อ-ขายสินค้า และจัดทำโปสเตอร์แสดงราคาของสินค้าแต่ละประเภทได้

2. จุดประสงค์นำทาง

1. สำรวจสินค้าประเภทต่าง ๆ และราคาซื้อ-ขาย ในแหล่งที่กำหนดให้ได้
2. สนทนาได้ตอบในการซื้อ-ขายสินค้าได้

3. เนื้อหาทางภาษา

Structure : Quantifiers : a jar of, a pack of, a kilo of, a can of, a bottle of, a head of, a loaf of, etc.

Vocabulary : candy, salad dressing, lettuce, chewing gum ,ground beef, tomato sauce, etc.

Functions :

Offering help	Asking for items
Can I help you?	Yes, can I have a pack of cookies, please?
May I help you?	May I have a bottle of ketchup, please?
	Could I have a loaf of bread, please?
	A kilo of potatoes, please.
	I'll have a jar of jam, please.

Asking about prices	Giving prices
How much is this newspaper?	It's ฿10.
How much are those postcards?	They're ฿ 5 each.
How much is that?	That comes to ฿15 all together.

Anything else for you today?	No, that's all. Yes, I'll take a kilo of oranges, too.
Is that all?	Yes, that's all.
Will that be all for you?	Yes, that's it.

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task)

- ครูและนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับราคาสินค้า อาหาร ของใช้ทั่วไปในท้องตลาด
ปัจจุบัน เช่น

Teacher : How often do you go to the market?

Students:.....

Teacher : Do you think things are more expensive now?

Students:

Teacher: Where do you usually go shopping?

Students:.....

- ครูนำเสนอคำศัพท์ จำนวนที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ในรูปของภาพ บัตรคำ และแถบ
ประโยค แล้วติดบนกระดาน พร้อมให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง

- ให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ (pair work) ใน Task 1 Student A และ Student B

ผลัดกันถามราคาสินค้าที่ขายในห้างสรรพสินค้าที่ตนไม่มีข้อมูล โดยใช้
คำถาม ดังต่อไปนี้

A: How much is _____ at Big C/Lotus?

B: It's _____ .

Task 1

Student A

A. Ask your partner for the prices at Lotus and write them. Then answer your partner's questions.

Things to buy	Big C	Lotus
a pack of spaghetti	฿35	_____
a can of tomato sauce	฿ 22	_____
a loaf of bread	฿18	_____
a head of lettuce	฿10	_____
a piece of cake	฿12	_____
a bottle of salad dressing	฿ 30	_____
a kilo of pork	฿ 65	_____
a bar of chocolate	฿ 24	_____

Task 1

Student B

A: Answer your partner's questions. Then ask your partner for the prices at Big C.

Things to buy	Big C	Lotus
a pack of spaghetti	_____	฿32
a can of tomato sauce	_____	฿25
a loaf of bread	_____	฿22
a head of lettuce	_____	฿9
a piece of cake	_____	฿10
a bottle of salad dressing	_____	฿35
a kilo of pork	_____	฿60
a bar of chocolate	_____	฿29

4. ครูให้นักเรียนวาดภาพสินค้าที่ตนสนใจแล้วฝึกซื้อ-ขายกันเป็นคู่ (pair work)

ชั้นปฏิบัติงาน (During-task)

1. แบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ Task 2 ไปสำรวจราคาสินค้าที่ครูกำหนดให้แต่ละประเภท เช่น ผัก ผลไม้ อาหาร เสื้อผ้า ของใช้ในชีวิตประจำวัน ในตลาดเทศบาลเมืองอุดรธานี, Seven- Eleven, Lotus และสหกรณ์ร้านค้าของโรงเรียน โดยให้แต่ละกลุ่มสมัครใจว่าจะไปที่ใดและสำรวจสินค้าประเภทไหน
2. นำข้อมูลที่สำรวจมาได้ มาสร้างสถานการณ์จำลอง จัดทำร้านค้า เพื่อผลัดกันซื้อ-ขายสินค้า โดยนักเรียนใช้บัตรรูปภาพที่ทำขึ้นเองมาใช้ในการซื้อขาย
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนกันขายสินค้าในร้านของตน และซื้อสินค้าจากร้านอื่น ๆ ตามที่ตนต้องการ โดยใช้เนื้อหาทางภาษาที่เรียนมา
4. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ Task 3 จัดทำโปสเตอร์ภาพสินค้าพร้อมทั้งเขียนรายการสินค้าและราคาที่ได้จากการสำรวจ โดยเน้นเรื่อง quantifiers เช่น A bar of soap (Johnson) :25 baht at Lotus but 28 baht at a fresh market etc.
นักเรียนนำโปสเตอร์แสดงราคาสินค้าไปติดที่บอร์ดหน้าห้องเรียน เพื่อให้
นักเรียนระดับอื่น ๆ ได้เห็นว่าสินค้าในแต่ละแห่งราคาอาจไม่เท่ากัน

ชั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)

ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis)

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มระบุถึงปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาในการซื้อ-ขายและสอบถามราคาสินค้าของนักเรียนระหว่างทำงานปฏิบัติ
2. ครูนำเสนอคำศัพท์ จำนวนที่มีปัญหาให้นักเรียนฝึกให้ถูกต้อง
3. ครูให้นักเรียน ฝึกออกเสียงหนักเบา (Stress) และฝึกออกเสียงท้ายคำ (Final sounds) เช่น
ฝึกออกเสียงหนักเบา (Stress)

กลุ่มคำที่เน้นพยางค์ที่ 1

sálad

léttuce

bóttle

dréssing

กลุ่มคำที่เน้นพยางค์ที่ 2

tomáto

newspáper

expénsive

toagéther

ฝึกออกเสียงท้ายคำ (Final sounds) เช่น

/st/	/f/	/k/	/m/
cost <u>t</u>	loaf <u>f</u>	pack <u>k</u>	jam <u>m</u>
list <u>t</u>	beef <u>f</u>	cake <u>k</u>	film <u>m</u>

ขั้นฝึกใช้ภาษา (Practice)

- ให้นักเรียนทำ Task 4 เป็นรายบุคคล เพื่อย้ำให้นักเรียนได้จดจำในเรื่องที่ฝึกมากยิ่งขึ้น โดยให้จับคู่ระหว่าง quantifier กับสินค้าในแต่ละประเภท

Task 4

Match the quantifiers in Column I with the right items in Column II.

Column I

- a loaf of
- a head of
- a bar of
- a piece of
- a roll of
- a bottle of
- a jar of
- a can of
- a kilo of
- a pack of

Column II

- film
- ground beef
- chewing gum
- jam
- lettuce
- tuna
- cake
- bread
- salad dressing
- soap

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มสร้างบทสนทนาการซื้อขาย
- ครูกำหนดสถานการณ์จำลองการซื้อขายสินค้าในงานเทศกาลประจำปีทุ่งศรีเมืองของจังหวัดอุดรธานี โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มจัดร้านค้าและสินค้าด้วยตนเองแล้วผลัดกันซื้อ-ขาย

ขั้นติดตามผล (Follow-up)

นักเรียนแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน โดยแสดงความคิดเห็นผลการปฏิบัติตั้งแต่ต้น
พร้อมบอกถึงปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติงาน และบอกวิธีการแก้ไขปัญหา

5. สื่อการเรียนรู้: ของจริง บัตรคำ รูปภาพ แถบประโยค

6. การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากผลงาน และการสนทนาได้ตอบในการซื้อ-ขายสินค้า
2. การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการปฏิบัติงาน
3. แบบประเมินตนเอง

7. บันทึกผลหลังสอน (ผลการสอน/ปัญหา/ข้อเสนอแนะ)

1. ผลการสอน.....
.....
2. ปัญหาอุปสรรค.....
.....
3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข.....
.....

ผู้สอน.....

(นายบัญชา อยู่ยง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

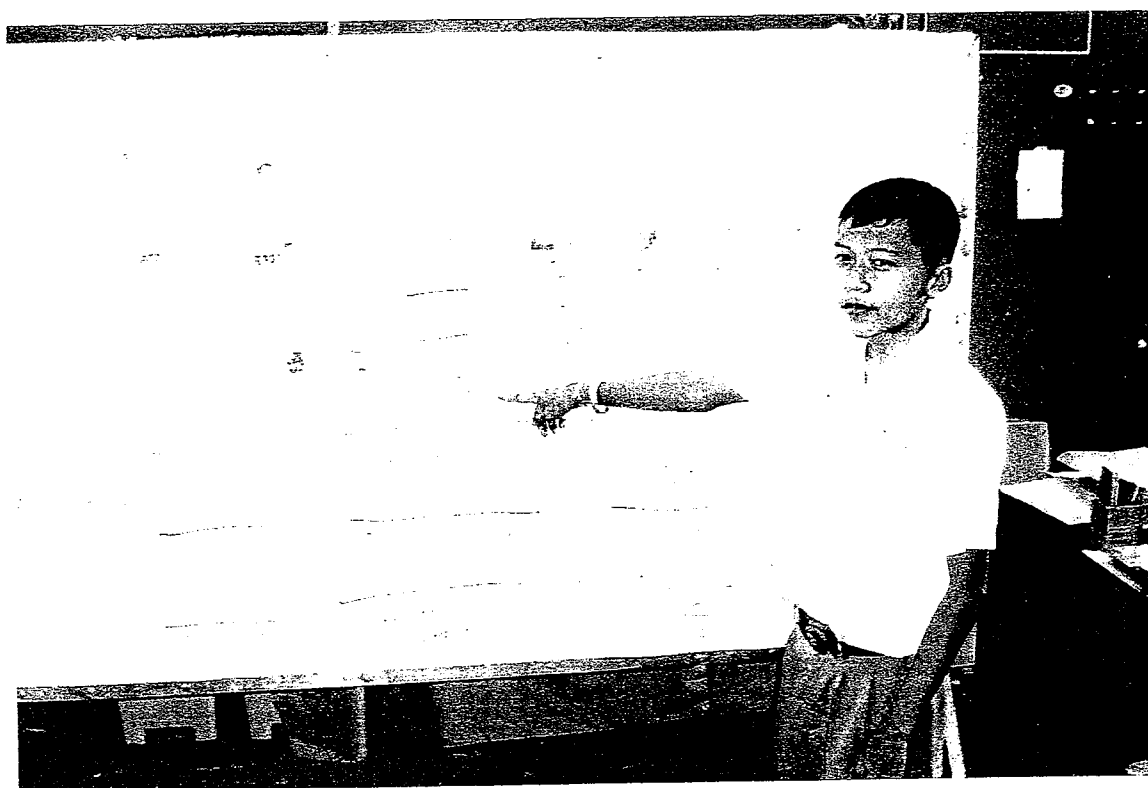
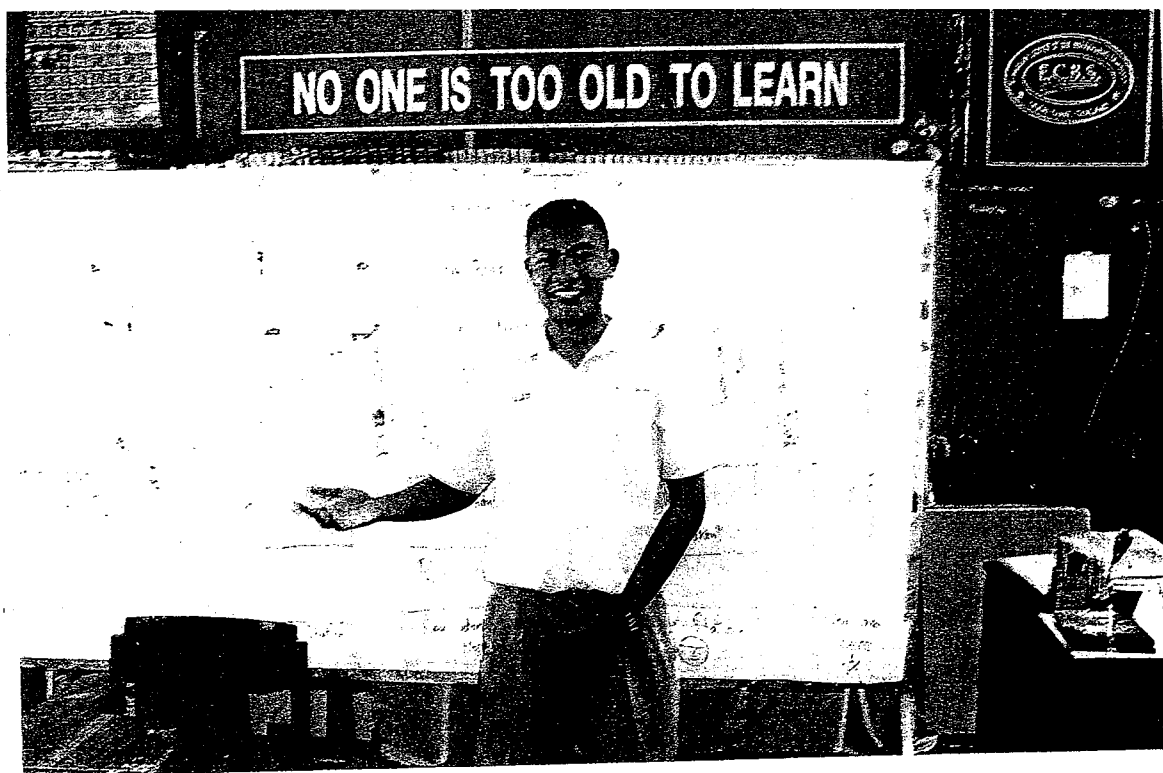
ภาพกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ภาพกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ภาพกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้ผู้สัมภาษณ์ใช้คำถามที่กำหนดให้ต่อไปนี้สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล

คำถามมีดังนี้

1. Where do you like to shop most, at the market or the department store? Why?
2. Could you tell me how much this newspaper is? (Show a newspaper.)
3. If you are a shopkeeper, what would you say when you see a customer coming into your shop?
4. Could you tell me how to get to Chalernsri Complex from our school?
5. Please look at this map and tell me how to get to St.Marry School from Kromluang Prajaksillapakhom Statue? (Point to the statue on the map.)
6. If a foreigner visits our school and wants to see the library, how can you tell him to reach the library from your classroom?
7. If you are seriously sick, what should you do?
8. When you have a headache, what medicine should you take?
9. What's the matter with this man? (Show the picture of a man who has a stomachache.)
10. If you have a sore throat and a stuffy nose, what's wrong with you?

หมายเหตุ ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์สร้างความคุ้นเคย โดยการถามนักเรียนด้วยคำถาม ดังนี้

Could I have your name, please?

How are you today?

Do you like studying English? etc.

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ผู้ประเมินให้ระดับคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ตรงกับนักเรียนมากที่สุด โดยพิจารณาองค์ประกอบและเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน พฤติกรรม	1	2	3	4	5
สื่อความหมายได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้	การสื่อความหมายโดยส่วนใหญ่ไม่ชัดเจนต้องอาศัยความพยายามในการเข้าใจ และไม่ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	การสื่อความหมายส่วนใหญ่ชัดเจนและเข้าใจ มีบางประเด็นไม่ตรงกับเรื่องที่พูด	สื่อความหมายค่อนข้างชัดเจนและตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด	สื่อความหมายได้ชัดเจน และตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด
ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดช้ามาก หรือพูดไม่ได้เลย ไม่มี ความมั่นใจในการพูด และสำเนียงการพูดไม่เป็นธรรมชาติ	พูดค่อนข้างช้า ติดขัดมาก แต่มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีการเน้นเสียง	พูดค่อนข้างช้า ติดขัดบ้างในบางครั้ง มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดค่อนข้างไม่เป็นธรรมชาติ มีการเน้นเสียงสูง-ต่ำบ้าง	พูดค่อนข้างคล่องแคล่ว และมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติ แม้ว่าจะไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง มีเน้นเสียงสูง-ต่ำ	พูดได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการพูด น้ำเสียงที่พูดเป็นธรรมชาติ ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา มีเน้นเสียงสูง-ต่ำ
การใช้คำศัพท์สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ถูกต้องเหมาะสมกับเรื่องที่พูด	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ผิดมาก ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้	ใช้คำศัพท์ สำนวน ในวงจำกัดมาก ไม่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ทำให้เกือบไม่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ไม่ถูกต้องบ่อยครั้ง	ใช้คำศัพท์ สำนวน ได้มากพอ มีบางครั้งเลือกใช้คำผิด แต่สามารถสื่อสารได้ ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ดีพอใช้	ใช้คำศัพท์ สำนวนได้มากพอ และค่อนข้างถูกต้องมีความชัดเจนสอดคล้องกับเรื่องที่พูด ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ค่อนข้างถูกต้อง	ใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมตลอดการพูดทั้งหมด

ที่มา : ลัดดาวัลย์ อารัมพร. (2547). ปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถในการพูด

ของ ฮีตัน (Heaton. 1990 : 61 - 79) และ อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill. 2000 : 22 - 28)

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ครั้งที่..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ขณะทำงานปฏิบัติและทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้นเรียน โดยให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1	หมายถึง	มีพฤติกรรมน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง	มีพฤติกรรมน้อย
ระดับ 3	หมายถึง	มีพฤติกรรมปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง	มีพฤติกรรมมาก
ระดับ 5	หมายถึง	มีพฤติกรรมมากที่สุด

รายการพฤติกรรมของนักเรียน	ระดับคะแนน				
	1	2	3	4	5
1. มีความกระตือรือร้นในการใช้ภาษาในการทำงานปฏิบัติ					
2. มีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการใช้ภาษาขณะทำงานปฏิบัติ					
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการใช้ภาษาระหว่างทำงานปฏิบัติ					
4. สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจนตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด					
5. มีความมั่นใจในการซักถามปัญหาเกี่ยวกับงานปฏิบัติ					
6. พยายามแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนเองตลอดเวลา					
7. สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์					
8. เลือกใช้คำศัพท์ สำนวน ได้ถูกต้อง และเหมาะสมในการสนทนา					
9. พูดได้คล่องแคล่วและออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง					

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ขณะทำงานปฏิบัติ และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้นเรียน โดยให้ทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงบนข้อเลือก (ก ข ค หรือ ง) ที่ตรงกับความสามารถของนักเรียนในแต่ละด้านให้มากที่สุด

1. การสื่อความหมาย ได้ตรงประเด็นกับเรื่องที่พูด

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :

- ก. ฉันสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน
- ข. ฉันสามารถพูดให้ผู้ฟังพอเข้าใจในเรื่องที่พูดได้
- ค. ในขณะที่มีการสนทนา ฉันมีข้อบกพร่องในการพูดและสื่อความหมาย บางครั้งทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสน แต่ก็พยายามแก้ไขข้อบกพร่องนั้น
- ง. บางครั้ง ฉันไม่สามารถพูดสื่อความหรืออธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้

2. ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :

- ก. ฉันสามารถพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว โดยไม่มีการเตรียมคำพูดหรือประโยคมาก่อน
- ข. ฉันพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ไปได้ แต่ในระหว่างการสนทนาบางครั้งต้องหยุดคิดว่าจะพูดอะไร
- ค. ฉันพูดช้าและไม่คล่อง บางประโยคต้องมีการพูดซ้ำ ยกเว้นประโยคที่ใช้บ่อย ๆ
- ง. ฉันพูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน และต้องหยุดคิดเพื่อหาคำศัพท์ที่จะใช้ในการพูด

3. การใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้เหมาะสมกับเรื่องที่พูด

ในขณะที่ฉันพูดภาษาอังกฤษ :

- ก. ฉันสามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้ถูกต้อง ในการสนทนา หรือแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน
- ข. ฉันมีความมั่นใจมากขึ้นและสามารถใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ได้ถูกต้องและมากพอที่จะสนทนา หรือแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน
- ค. ในการสนทนา มีบางครั้งฉันเลือกใช้คำผิด และพูดผิดไวยากรณ์เป็นบางครั้ง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน
- ง. ฉันใช้คำศัพท์ในการสนทนา หรือแสดงความคิดเห็นได้น้อยมาก และพูดผิดไวยากรณ์บ่อยครั้ง ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน

ภาคผนวก ค

- **ตารางแสดงความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ก่อนและหลังการทดลอง**

ตารางแสดงคะแนน ความก้าวหน้าด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง (50 คะแนน)	หลังการทดลอง (50 คะแนน)	ความก้าวหน้าด้านการพูด ภาษาอังกฤษ
1	13	44	31
2	15	41	26
3	20	45	25
4	24	44	20
5	18	38	20
6	26	45	19
7	9	44	35
8	19	45	26
9	9	36	27
10	9	39	30
11	9	39	30
12	9	36	27
13	16	45	29
14	9	38	29
15	27	41	14
16	21	36	15
17	11	36	25
18	9	36	27
19	18	45	27
20	9	41	32
รวม	300	814	514
$\bar{X}$	14.90	40.50	25.60

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ-ชื่อสกุล	นายบัญชา อยู่ยง
วันเดือนปีเกิด	22 สิงหาคม 2502
สถานที่เกิด	อำเภอป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	673 หมู่ 4 ตำบลบ้านเลื่อม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครูโรงเรียนบ้านหมากแข้ง
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จ.อุดรธานี 41000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2517	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนศึกษาศาสตร์ จังหวัดเชียงราย
พ.ศ.2521	ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูอุดรธานี
พ.ศ.2551	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ